

[Ragnhild Andersen.]

vore underændringsforslag til udvalgets ændringsforslag. De er såre beskedne, næsten for beskedne; de går ud på, at tillægget i stedet for 70 pct. ansættes til 100 pct. af årets grundbeløb; de går yderligere ud på, at disse 100 pct. i lighed med, hvad der har været coutume herinde, skal beregnes af grundbeløbet plus de seks tillæg, således at det bliver en effektiv hel måneds rente, som udbetales til rentemodtagerne, både aldersrente- og invaliderentemodtagere.

Ved underændringsforslag nr. 3 foreslår vi, at reguleringen bibeholdes pr. 1. oktober 1951, således at rentemodtagerne får reguleringsbeløbene for oktober, november og december udbetalt sammen med renten for januar 1952.

Gamle og invalider sidder overalt og halvulter. Hvor man kommer og hvor man går, møder man disse gamle mennesker, som spørger, hvor længe det skal vare, før rigsdagen gør noget virkeligt for at komme dem til hjælp. Vort land har råd til at hjælpe de gamle, så de kan mærke det; derfor opfordrer jeg ærede medlemmer, som endnu har en smule hjerte i livet for vort samfunds stedbørn, til at stemme for de underændringsforslag, som mit parti her har stillet.

Jeg skal derefter gå over til det lovforslag, som mit parti har fremsat den 16. oktober i år, og som udvalget har behandlet og gør nogle bemærkninger om i sin betænkning. Forslaget indeholdt og indeholder i dag, hvor der skal stemmes om det, 1) et forslag om at give rentemodtagerne en måneds ekstra rente plus tillæg som erstatning for de pristigninger, der har fundet sted fra januar til juli i år, og at give de gamle på alderdomshjemmene en måneds ekstra lommepenge; 2) foreslår mit parti, at renten reguleres to gange årlig, begyndende den 1. oktober i år; 3) foreslår mit parti, at grundbeløbene forhøjes med samme beløb over hele landet, nemlig 20 kr. til enligstillede og 30 kr. til ægtepar; 4) foreslår vi en forhøjelse af lommepengene til de gamle på alderdomshjem med 3 kr. om måneden. Endelig 5) foreslår vi, at det offentlige sikrer rentemodtagerne, at al lægeordineret medicin bliver leveret dem gratis og bliver betalt af det offentlige.

Udvalget indstiller mit partis forslag til forkastelse og siger som motivering herfor — jeg beder om formandes tilladelse til et citat —:

„at man ikke for tiden finder anledning til at foretage principielle ændringer i alders- og invaliderentens grundbeløb eller i kommunegruppeinddelingen. Med hensyn til forslaget iøvrigt er der ligeledes

indenfor udvalget enighed om, at der efter det stillede ændringsforslag til det af arbejds- og socialministeren oprindeligt stillede forslag og efter den af ministeren fremsatte udtalelse angående medicin-hjælp til rentemodtagerne ej heller er grundlag for at søge dette gennemført.“

Udvalget siger altså, at man for tiden ikke finder grundlag for at ændre kommunegruppeinddelingen. Her går jeg ud fra, at man tænker på forslaget om at forhøje grundbeløbene med samme beløb for alle tre kommunegrupper: 20 kr. til enligstillede og 30 kr. til ægtepar pr. måned. Der er imidlertid — og det vil jeg tro at samtlige udvalgsmedlemmer må vide — ikke alene god grund til at forhøje grundbeløbene, men der er også god grund til at ændre ved kommunegruppeinddelingen, som den er i dag. Grundbeløbene er for det første for lave, det har jeg påpeget mange gange, og det kunne jeg motivere tydeligt her ved endnu en gang at gentage, hvilke små og jammerlige indtægter rentemodtagerne har. For det andet er der det forhold at tage i betragtning, at grundbeløbene virker på andre bestemmelser i folkeforsikringsloven, således at beløbene der heller ikke bliver forhøjet, når man ikke forhøjer grundbeløbene her. Jeg tænker ikke mindst på fradragsreglerne, som siger, at man ikke må tjene udover 50 pct. af rentens grundbeløb ved siden af renten, før man foretager fradrag. Disse fradragsregler er uretfærdige; de virker især meget uretfærdigt overfor enligstillede rentemodtagere, men vel især overfor invaliderentemodtagere, hvis hustru arbejder. Det er en skandale, at en hustru til en invaliderentemodtager, der har en meget lille indtægt, kun må tjene nogle få hundrede kroner, før man begynder at nedskære invaliderenten. Så længe man ikke vil ændre principperne, kunne man tage brodden af disse fradragsregler ved at forhøje grundbeløbene; men så længe man ikke gør dette ud over de reguleringer, der finder sted, forbliver fradragsreglerne lige så uretfærdige, som de har været det i mange år. Jo, sandelig, der er al god grund til først og fremmest at forhøje grundbeløbene og at forhøje dem med samme beløb over hele landet.

Jeg har allerede nævnt indtægterne for rentemodtagerne, og når jeg nævner dem igen, er det for at påvise, hvilken stor forskel der er på, hvad et ægtepar får i København og hvad det får i en landkommune. I København er aldersrenten 254 kr. for et ægtepar, i en landkommune 188 kr. Det er en meget stor forskel; hertil kommer andre forskelligheder, der kommer til syne ved